

Veres Péter-énekek

7. SÍRTÁL

Sírtál

és most én siratlak,
én, a földön egyedül maradt,
városban fuldokló, zsíros hajú utód,
fekete az arcom,
csatornás az arcom a könnytől,
mert el se búcsúztál,
nem mozdulsz többet a rögök alatt,
a földet is gyűlölöm:
megevett, megemésztett téged,
gyűlölök minden elevent,
röpülőt, ugrálót, csattogót, kiabálót,
csontod átizzik
a fekete göröngyök likacsain,
szemed odatűzve az őszi kukoricaszárra.

8. MEGTAGADTAD A TÖRVÉNYT

Megtagadtad a törvényt,
a sötétségbe elindultál,
a tűz felé elindultál,
hideg fejeddel a lángok felé,
véresen a nagy tűz felé,
összetört testű, összerugdalt mellű,
parasztalan paraszt,
összekapott fogú, kirepedt száj,
véreset köpő, hangtalan torok,
a nap felé tovább csúsztál,
recsegő bordákkal kihegyezett karók között,
testedet magaddal húztad,
parázs harapta testedet, a mi testünket,
az én sebhelyes testemet
a nap felé tovább vonszoltad,
karókat összetörve,
kapukat beszakítva:

a kapuk beszakadtak,
megtagadtad a törvényt.

9. SZEGÉNY VOLTÁL, MINT ÉN

*Szegény voltál, mint én,
lenézett, mint én,
beszakadt szemgödrű, mint én,
és még szegényebb,
még lenézettebb,
még beszakadtabb szemgödrű,
még fűjtőbb lélegzésű,
még élesebb szájú,
beleharaptál a kiszáradt kenyérbe,
belevágtad fogad a világ húsába,
vérzett a kenyér,
fölszakadt a világ húsa,
megcsavarodtak az utak
és a csődörök két lábra állva,
szétrepedő pojával nyerítettek.*

10. A PARTSZAKADÉKBAN

*A partszakadékbán
kiállnak csontjaid a homokból,
ülök a szél nyalta homokpadon,
városoknak háttal,
örömből kihatva,*

*dunnyogok valamit,
fogaim közt valami kis apró hangot,
sokáig dűnnyöghetőt,
érthetetlen zsolttárt,*

*madárvonulástól madárvonulásig,
mikor fordul egyet a napraforgó,*

*hol vagy, isten,
hova kapjam a szemem?
Magyarország minden homoktarajából
csontjaid kiáltanak.*

11. EGYSZER AZT MONDTAD

*Egyszer azt mondtad,
kezedet nézve a barackfák alatt:
„Forradalmárjajtának látszol,”
de te vagy az átfordító,
megtermékenyítő,
a feketeföldi ember:*

magokkal sűrű,
kétkezi világcsíráztató,
lábadból két folyó sodorja
a buborékkapkodó halakat,
hátadon árpatablák beszélgetnek
szétnyíló esőkkel,

akinek kezét megérinted,
elindul a másik emberhez
kanyargó dülőutakon,
por rakódik fölrepedt sarkába,
fájdalmával minden nap közelebb vonszolódik.

12. A NAGY GYÁSZÉNEK

A nagy gyászének
most sírjon föl:
a földön-átlátó elment tőlünk,
a tűzfal-arcú fogta botját,
alszik a gyökerekben,
mint okos bogarak,
kezét mossa egy esőfelhőben,
azt mondja: törjétek le a kukoricát,
sajnálom ezt a kis országot,

a nagy gyászének
most kigyózzon föl a fák koronájáig,
pukkanjanak el a zöldarany levél-halak,
mintha tűztől,

azután sötét lesz itt,
senki se görnyed a kérges akácok között,
senki se vonít,

hazamegyünk,
bort öntünk hideg poharakba
magunkra maradtan, sírva,
mint a szélben ide-oda csapkolódó
deszkaajtó.

13. MAGAMHOZ KÖTLEK

Magamhoz kötlek
és megint magamhoz kötlek
feketedő kötéllel,

te meszes, sárga csontváz,
de te is köss magadhoz.